

“El catàleg de les nostres pors és el que ens reflecteix millor”

Josep Lluís Aguiló (Manacor, Mallorca, 1967) ha publicat dues edicions, una a Moll i l'altra a Proa, del llibre de poemes *Monstres*, premi Joan Alcover Ciutat de Palma 2004. El 2004 havia publicat dos poemaris, *La biblioteca selecta* i *L'estació de les ombres*.

—A quina mena de jocs juguen els vostres monstres?

—El de la tragèdia, el de la comèdia, el del drama. Tota mena de jocs. He intentat que els monstres facin tot el que saben fer millor, que és interpretar personatges extrems.

—Un monstre és una persona exagerada?

—Els monstres sempre viuen als límits de la realitat. Quan una persona surt de les convencions de la nostra societat, sovint se'l defineix com un monstre.

—Heu fet un catàleg de monstrositats o un estudi de la persona a través de l'òptica de les monstrositats?

—Evidentment és l'estudi de la persona. On ens trobem més reflectits els humans és en el catàleg de les nostres pors.

—Els llibres obeeixen a un projecte i l'acte de la creació consisteix a encaixar la inspiració, el vers i el poema en aquest projecte?

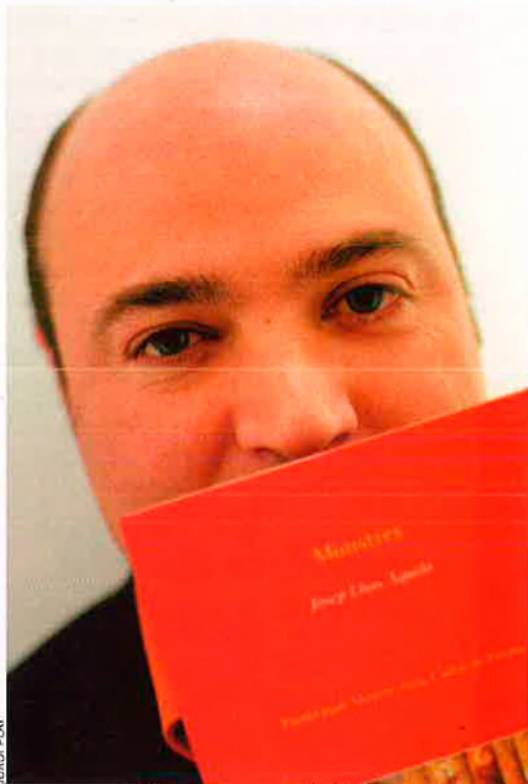
—No sempre. Depèn de cada cas. *L'estació de les ombres* aplegava poesia lírica i de l'experiència. *La biblioteca secreta* és un llibre dedicat a la literatura i al coneixement. En canvi, *Monstres* és un llibre sobre les passions. De totes maneres estic convençut que els poemes de qualsevol d'aquests tres llibres poden ser fruites individualment.

—El fet de seguir un pla, una idea mare, no pot tenir el perill de fer massa cerebral la poesia, o ja voleu que ho sigui, si més no en part, com a condició que la peça sigui sòlida i evitar així el descontrol?

—Mireu. El meu intent, més que fer la poesia des del punt de vista cerebral, ha estat fer-la des d'un punt de vista intel·ligent. Un creador no pot permetre que les seves creacions es descontrolin, com en el cas de Frankenstein. Creure en la innocència de l'acte literari avui dia ja no és possible.

—Però sí que acceptareu que el poema digui coses en les quals no havíeu pensat, no?

—Evidentment. Si no, no faria poesia. El poema ha de dir i ha

Josep Lluís Aguiló, autor d'una edició doble del llibre de poemes *Monstres*, a Moll i a Proa.

de suggerir contra la voluntat de l'autor.

—Teniu clar, penso, que la poesia no pot destruir l'esperit de la llengua, oi? Molts pensen que la poesia sí que ho permet i redueixen llengua a paraules.

—Jo crec en la llengua i crec en contingut. La poesia sense sentit és una estafa. Els grans poetes tenen un tret comú, la seva obra és traduïble i funciona en múltiples idiomes.

—La prova de foc dels angles traduir la llengua del poema i criure el poema sense la separació dels versos.

—Exactament. Si la poesia transcedeix la forma poètica original, és bona.

—Quin pes tenen la rima i el ritme en la vostra poesia?

—Els utilitzo depenent del poema. Si la intenció és deixar conceptes molt clars, o aclarir-los, les formes són més convencionals, com el sonet, i en els poemes més narratius utilitzo el vers lliure. Sovint, en

meus poemes que usen formes més rígides són els més intensos.

—No heu pensat en el perill que un llibre fet de poemes tan densos de poema en poema, si feixuc? Molts llibres de poemes són variacions d'un sol poema, a través de la repetició dels mateixos temes.

—Al contrari. Crec que el lector del llibre es trobarà molt identificat amb el meu llibre precisament per la gran quantitat de continguts que hi trobarà. Diuen que menys és més. No és cert. Més és més.

—Però el lector de poesia, a diferència del de novel·la, es acostumat, o l'han acostumat, a coses més lleugeres.

—Sí, però jo com a lector trobo que l'autor moltes vegades no tenia prou amb quatre o cinc poemes per dir el que diu, en lloc de vint-i-cinc. En el meu cas, crec que la lluita està guanyant. A Moll no havia venut mai mil exemplars d'un llibre de poesia, en pocs mesos de la sortida del volum. La recepció del públic lector em confirma el meu camí i les meves idees.

—Però no podeu supeditar el vostre camí a la recepció pública, oi?

—Evidentment.

Lluís Bonafina